

vilde rase mod Marinen det Bedste, jeg kunde. Det er slet ikke min Hensigt. Det har været min Pligt at paatale den Mangel paa Opfyldelse af Finantsloven, som gav sig klart tilkjende ved Regnskabet for Finantsaaet 1866—67; det har været min Pligt at blotte de Mangler i Marinens Beslyvelse og Bærfeis Drift, som der ere komne tilsyne. Det har jeg gjort, og hvad der i den Henseende er kommet frem fra min Side, har jeg givet med al den Styrke, hvortil jeg troer, at der var Foranledning, men jeg har paa ingen Maade overseet, at den ærede Marineminister der paatog sig Forbaret for Noget, som ikke han havde gjort, og at hans Stilling til Sagen derfor var ganske eiendommelig. En af de Mangler, som der dengang var at paatale med Hensyn til Marinens Virksomhed, var netop den, at man ikke i Gjerningen holdt, hvad man lovede, naar man krævede Bevillingerne. Nu seer jeg idag, at den ærede Marineminister har stillet sig paa en heelt anden Maade; han har vurderet Bærfeis Kræfter, dets Gyde til at bygge flere store Skibe paa en ganske anden Maade, end det skete tidligere, og det, troer jeg, er rigtigt, og derfor vil jeg gjentagende takke den ærede Marineminister. — Da jeg har faaet Ordet, maa jeg dog med Hensyn til, at den samme ærede Landssthingsmand begyndte med den funde Fornuft og dernæst til Slutning kom til Vogtten, tillade mig en eneste kort Bemærkning. Det ærede Medlem udtalte med Pautserbygningen Nr. 54 for Die, at af, hvad der er, kan man ikke slutte til, hvad der kan skee. Jeg vil blot bemærke, at i den Henseende er det ærede Medlem ikke i Overensstemmelse med en gammel, og jeg troer almindelig anerkjendt, logisk Regel: *Ab esse ad posse valet consequentia.*

Krieger: Jeg agter at stemme for det Forslag, der er stillet, og ønsker med et Par Ord at udtale, hvorfor jeg gjør det. Men allerførst maa jeg sige, at jeg ikke for Alvor kan troe, at der virkelig skulde være noget Tryk ved dette Spørgsmaal, som skulde kunne øve nogen væsentlig Indflydelse. Jeg kan ikke troe Andet, end at her idelindste maae vi

staae frit ved Afgjørelsen af, om vi i denne Sag ville vedtage en Forandring i Finantsloven eller ikke. Det har været mig svært at forstaae, at Regjeringen har lagt saamegen Vægt paa, at Finantsloven ikke bliver forandret i de Punkter, som jeg kunde antage for at være paa en eller anden Maade særdeles omme i Folkethinget. Det har været mig svært at forstaae, at Regjeringen s. Ex. har troet det rigtigt ved Theater-spørgsmaalet hellere at optage Forhandlingen ved Tillægsbevillingsloven end paa Finantsloven; men man behøver jo ikke at forstaae Alting, det kan ikke nytte at ville forstaae Al. Her traadte Regjeringens Opfattelse mig nu saa bestemt imøde, at den gif jeg af praktiske Grunde afveien for; men der er, synes mig, en Grændse for, hvad man saaledes kan gaae afveien for uden i nogen Maade at forstaae det. Om nu og Fleertallet af Thinget har høiet sig for Regjeringens utvetydigt udtalte Mening ved Spørgsmaal, der kunde være noget omme — og det gjaldt baade om Theater-spørgsmaalet og om Examenkommissionen —, saa fatter jeg ikke, at der kan fra Regjeringens Side være den allerfjerneste Indvending mod at tage dette Spørgsmaal ganske jevnt og simpelt og stemme efter sin Overbeviisning derom. Jeg er nødt til at begynde dermed, thi ellers er man jo bunden forud; det er, ligesom man talte i Bænker, hvis man ikke først er paa det Rene hermed. Jeg kan, som sagt, ikke troe Andet, end at Regjeringen i Virkeligheden maatte finde det ligefrem latterligt, om Noget ogsaa her vilde sige: Det maae I ikke være ved, — her, hvor der blot er Spørgsmaal om at forelægge Folkethinget til Afgjørelse, om det ikke er saa, at under den særegne Gang, Forhandlingerne have taget, er der et Punkt, som ikke tilde er blevet fremdraget, og som, hvis det var blevet fremdraget tilde, muligt vilde have faaet en anden Afgjørelse, men hvor naturligvis Landsthinget ikke har til Hensigt at fastholde en anden Afgjørelse mod Folkethingets og Regjeringens Dnsse, hvis Folkethinget efter Finantslovens Tilbagefendelse atter heviler Pengene til Træffkonerten. Jeg er vis paa, at selve Forslagsstillerne frasalbe enhver yderligere Indsigelse, dersom Folkethinget, efterat have